

Publicerad 2010-11-02 16:05 av Ingmar Hård

historiens vingslag på tvåtusentalet

Lindell

Matlagningen visar sig kräva att man väger ingredienser. Ett ögonblick tvekar jag. Hur? Men så kommer det självklart: "Lindell! Den kära gamla hederliga mekaniska vågen: Lindell!"

Den är som ett eko från bardomen.

- Skall jag ta fram honom, säger Annika. Han står ju här nästan som i skamvrån, vår Lindell.

Och hon ställer upp den gamla tingesten på bordet, nu smutsgul i godset. Fordom bara ljusgul. Och med två glänsande vågskålar till, den ena dinglande.

- Det är mammas som du vet. Men ni hade väl också en sådan hemma hos dig, fortsätter hon.

- Självklart, svarar jag. Den var ofta framme. Jag kan ännu se mamma dona med tarering och finjustering.

Vägning av frukter, socker och mjöl. Det bästa var att jag faktiskt fick leka med den. Men det tog tid att fatta hur mamma kunde väga kilovis på ett ställe och pyttesaker på ett annat.

- Jag tycker att det luktar pepparkakor, när man ser den, säger Annika. Det skulle ju vägas både det ena och det andra till degen. Märkligt att man kan uppleva det så. Jul. Kakor och glögg. Bara för att en gammal våg kommer fram.

Jag är tyst en stund. Tarerar, finjusterar.

- Hur mycket palsternackor stod det i receptet?

Och vågvisaren stiger till fyrahundra gram.

- Så därja.

Kära Lindell. Du kommer att fungera i sekler än.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Ingmar Hård med Poeter.se id #27267 innehar upphovsrätten